

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 432/2015
09.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиље Р.Ј. из П., чији је пуномоћник В.Р., адвокат из Пожеге, против туженог Предузећа за производњу и промет Ј. ДОО, Г., А., чији је пуномоћник Г.П., адвокат из А., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и реинтеграцији, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.76/14 од 13.11.2014. године, у седници од 09.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.76/14 од 13.11.2014. године.

Образложење

Исправљеном пресудом Основног суда у Пожеги – Судска јединица у Ариљу П1 бр.463/13 од 22.10.2013. године, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је доношењем решења о отказу уговора о раду 471 од 30.09.2011. године, тужиљи незаконито престао радни однос код туженог, па је тужени обавезан да тужиљу врати на рад. Тужени је обавезан да тужиљи на име трошкова спора исплати 160.500,00 динара, све у париционом року.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.76/14 од 13.11.2014. године, преиначена је наведена исправљена првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се утврди да јој је доношењем решења о отказу уговора о раду означеног броја од 30.09.2011. године, незаконито престао радни однос код туженог и да се тужени обавезе да је врати на рад. Тужиља је обавезана да туженом на име накнаде трошкова спора исплати 16.000,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, са благовременом допуном, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију, предлажући да се иста одбије.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14) који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити пак битна повреда из тачке 12. цитиране законске одредбе, на коју се ревизијом указује јер је изрека побијане пресуде јасна и непротивречна разлозима образложења.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била код туженог у радном односу на неодређено време на основу уговора о раду закљученог 20.03.2012. године, за обављање послова референта за рад и радне односе, иако је тог истог датума закључила још један уговор о раду за обављање послова књиговође, али тај уговор није протоколисан код туженог, нити је она те послове обављала. Тужиља је код туженог обављала послове референта за рад и радне односе и то као једини извршилац ових послова, који су се између осталог састојали и у обрачуна накнаде зараде радника туженог за време привремене спречености за рад и подношењу захтева за рефундацију ових исплаћених накнада зарада за случај привремене спречености за рад који су трајали преко 30 дана, Републичком заводу за осигурање. Директор туженог је одлуком од 23.05.2011. године, формирао комисију за контролу обрачуна и рефундацију боловања преко 30 дана због сумње да та средства нису рефундирана од Републичког завода за здравствено осигурање, у дужем временском периоду. Ова комисија туженог је 26.08.2011. године, сачинила извештај на основу обављене контроле, којим је утврдила да евиденција дознака од почетка 2008. године није вођена како треба, да је за ту годину делимично извршена рефундација средстава исплаћеног боловања запосленима који су били на боловању преко 30 дана, али да није извршена за све запослене (за њих 17) а да за 2009. и 2010. годину није уопште поднет захтев за ту рефундацију. Закључак комисије је да је тужиља као једини извршилац за обављање послова референта за рад и радне односе, одговорна за ове пропусте. Тужени је потом послао Републичком заводу за здравствено осигурање захтев за рефундацију ових средстава, али му је одбијен захтев за рефундацију средстава за период јануар – јуни 2008. године у укупном износу од 543.616,75 динара јер је потраживање застарело. У односу на 2009. закључно са 2010. годином, тужени је обавештен да треба да парцијално обрачуна ову накнаду за рефундацију и тако их достави заводу. Решењем туженог од 16.09.2011. године, тужиља је обавезана да му накнади причињену штету у износу од 543.616,75 динара, на име застарелих потраживања накнаде зараде због привремене спречености за рад која је трајала преко 30 дана. Тужени је упозорио тужиљу 16.09.2011. године о постојању разлога за отказ уговора о раду на основу члана 179. ставови 2. и 3. Закона о раду јер је својом кривицом учинила тежу повреду радне обавезе – несавесно, неблаговремено и немарно извршавање послова на којима ради утврђеним општим актом послодавца. Правилником о раду туженог без ознаке броја и датума доношења, а који је био у примени у време пропуштања радњи које су тужиљи стављене на терет, као и у време доношења оспореног

решења, поред осталог је предвиђено, да се за повреду која је тужилји стављена на терет: неблаговремено, несавесно и немарно извршавање дужности и обавеза може изрећи дисциплинска мера престанка радног односа (члан 90. став 1), да се та дисциплинска мера престанка радног односа изриче за повреде радне обавезе ако су учињене намерно или из грубе непажње или ако су истом проузроковане теже штетне последице (члан 88. став 3). Побижаним решењем туженог од 30.09.2011. године, тужилји је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тач.2. и 3. Закона о раду, јер је својом кривицом учинила повреду радне обавезе несавесно, неблаговремено и немарно извршавање послова утврђених општим актом туженог и зато што је њено понашање такво да не може да настави са радом код послодавца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је побижано решење о отказу уговора о раду донето на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду незаконито јер није био испуњен кумулативни услов из става 2. члана 90. Правилника о раду туженог, којим је предвиђено да се мера престанка радног односа прописана ставом 1. овог члана, изриче ако су угрожени или могли бити угрожени живот и здравље запослених, битно поремећен процес рада код послодавца или се на други начин отежава рад послодавца, односно нарушава његов углед, а што у конкретном случају није доказано.

Правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужилје закључујући да је побижано решење о отказу уговора о раду донето законито, на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду у вези чланова 88. став 3. и 90. став 1. Правилника о раду туженог и члана 15. уговора о раду, јер је тужилја несавесно, неблаговремено и немарно извршила послове референта за рад и радне односе.

По налажењу овог суда тужилја није савесно обављала послове референта за рад и радне односе по правилима прописаним одредбама Правилника о начину и поступку остваривања права из обавезног здравственог осигурања („Сл. гласник РС“, број 116/2006, са изменама и допунама) који је био на снази у време учињених повреда радних обавеза референта за рад и радне односе код туженог, у које је спадао обрачун накнаде зараде радника у случају привремене спречености за рад преко 30 дана и подношење захтева за рефундацију тих трошкова код Републичког завода за здравствено осигурање.

У контексту утврђене чињенице да је тужилја обављала послове референта за рад и радне односе по уговору о раду закљученим 20.03.2002. године, то су без утицаја њени ревизијски наводи да јој је побижаним решењем отказан уговор о раду који је закључила истог датума, за послове књиговође.

С обзиром да је општим актом туженог – Правилником о раду била прописана могућност отказа уговора о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе због неблаговременог, несавесног или немарног извршавања те радне обавезе; то нису основани ревизијски наводи тужилје да је побижана пресуда донета на основу погрешне примене материјалног права.

Преосталим ревизијским наводима којима оспорава валидност Правилника о раду туженог, за који је утврђено да нема ознаку броја, нити датум доношења, тужиља уствари оспорава утврђено чињенично стање, са ког разлога се ревизија не може изјавити у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Правилно је донета и одлука о трошковима спора на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**